

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-316)

Apr (1) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....12
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 136)

29. திவ்ய சாஸ்த்ராண்யதீயீத நிகமாம்ச்சைவ வைதிகாந்

ஸர்வாநநுசரேத் ஸம்யக் ஸித்தாந்தாநாத்ம ஸித்தயே

30. அலோலுபேந சித்தேந ராகத்வேஷ விவர்ஜித:

ந நிந்தேந்மநஸா வாசா சாஸ்த்ராண்யுச்ச வசாந்யபி

பொருள் - அதன் பின்னர் அந்த உபாஸகன் தனது சாகைக்கு உட்பட்ட சாஸ்த்ரங்களையும், வேதங்களையும், மற்ற ஸித்தாந்தங்களையும் எந்தவிதமான கர்வமும், பற்றுதலும், வெறுப்பும் இன்றி ஆத்மஞானம் பெறும்விதமாக அறியவேண்டும். அவன் அந்த ஒரு சாஸ்த்ரத்தையும் தனது மனதாலோ அல்லது வாக்காலோ, சிறிதளவும்கூட நிந்திக்கக்கூடாது.

31. தாவந்மாத்ரார்த்தமாதத்யாத் யாவதா ஹி அர்த்த ஆத்மந:

பூதாநாம் ச்ரேயஸே ஸர்வே ஸர்வ சாஸ்த்ராணி தந்வதே

பொருள் - ஆனால் தனது சாகையைக் குறித்தும், தன்னைக் குறித்தும் உள்ள சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே அவன் ஏற்று பின்பற்றவேண்டும். இதன் காரணம் என்னவென்றால், அனைத்து உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களும் அனைத்துவிதமான ஜீவன்களுக்கும் நன்மையை விளைவிக்கும்விதமாகவே உள்ளன.

32. தாம் தாமவஸ்தாம் ஸம்ப்ராப்ய தாநி ச்ரேயோ விதந்வதே

ஆதெள மத்யே வ ஸர்வேஷாம் சாஸ்த்ராணாம் அந்திமே ததா

பொருள் - இந்த சாஸ்த்ரங்கள், தொடக்கத்தில் பயன் குறித்து உரைக்கின்றன; தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கவேண்டிய வழிகளை நடுப்பாகத்தில் கூறுகின்றன; இறுதியாக தங்களால் கூறப்பட்ட ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டுகின்றன. இப்படியாக அவை படிப்படியாக உயர்ந்த நன்மையைச் செய்கின்றன.

33. ஸ்ரீமாந்நாராயண: போக்தோ விதயைவ தயா தயா

அஹம் நாராயணஸ்தாபி ஸர்வஜ்ஞா ஸர்வ தர்சிநீ

34. நிதாநஜ்ஞா பிஷக்கல்பா தத் தத் குர்வாதி ரூபிணீ

ப்ரவர்த்தயாமி சாஸ்த்ராணி தாநி தாநி ததா ததா

35. அதிகாராநுரூபேண ப்ரமாணாநி ததா ததா

அத்யந்தஹேயம் ந க்வாபி சாஸ்த்ரம் கிஞ்சந வித்யதே

பொருள் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும், அவற்றின் வழிகளில், ஸ்ரீமாந்நாராயணனே கூறப்படுகிறான் என்பதை அறியவேண்டும். அந்த நாராயணனுக்குள் அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்தையும் காண்பவனும் ஆகிய நான் உள்ளேன். ஒரு வைத்யனுக்கு எவ்விதம் அனைத்து நோய்களைக் குறித்தும் ஞானம் உள்ளதோ அதே போன்று, அனைத்து சாகைகளைச் சேர்ந்த ஆசார்யர்கள் மூலமாக, ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் எது ஏற்குமோ அந்தந்த ஞானத்தை, அந்தந்த சாகைகள் மூலமாக நான் அளிக்கிறேன். ஆகவே எந்த ஒரு சாஸ்த்ரத்தையும் நிராகரித்தல் கூடாது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 3)

குறிப்பு - (இது ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தின் பகுதி அல்ல. விளக்குவதற்காகத் தரப்பட்டது) மேலே உள்ள இரண்டு ச்லோகங்களும் “நாந்தி” எனப்படும். பொதுவாக வடமொழி நாடகங்கள் அரங்கேறும்போது “நாந்தி” என்ற அமைப்புடன் தொடங்கப்படும். நாந்தி என்பது இஷ்ட தெய்வத்தை வணங்கி விட்டுத் தொடங்குவதாகும். இதனைத் திரை மறைவிலிருந்து “ஸூத்ரதாரன் (stage manager)” என்பவர் உரைப்பார். இவர் நாடகத்தின் பல பகுதிகளிலும் தோன்றுவார். ஒரு காட்சிக்கும் அடுத்த காட்சிக்கும் உள்ள தொடர்பு மற்றும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் ஆகியவற்றை தனியாகவோ அல்லது இன்னொரு கதாபாத்திரத்துடன் சேர்ந்து உரையாடியோ விளக்குவார். அதன் பின்னர் நடன் (நடிகள்) அல்லது நடிகை (நடிகை) ஆகியவர்களை அழைப்பதாகவோ அல்லது அவர்களுடன் உரையாடுவதாகவோ அமையும். மேலே உள்ள இரண்டு ச்லோகங்களில் முதல் ச்லோகமானது பக்தியையும், இரண்டாவது ச்லோகமானது ப்ரபத்தியையும் குறிக்கும்.

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் (தொடர்கிறது) :

அங்கம் : 1 – காட்சி : 1

ஸூத்ரதாரன் : அனைத்து தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்களுடைய கோடிக்கணக்கான க்ரீடங்களுடைய ஒளிவீசும் கிரணங்கள் கொண்டு ஆலத்தி வழிக்கப்படும் திருவடிப்பீடம் கொண்டவன்; தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் விரதம் பூண்டவன்; தாமரையில் அவதரித்தவருடன்

சேர்ந்து நின்று தர்மத்தைச் செய்பவன்; ஸம்ஸாரம் என்னும் காட்டுத்தீயை அணைக்கவல்ல மழைமேகமாக உள்ளவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாகிய பகவானுடைய தோற்றத்தை உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுகின்ற திவ்யதேசங்களாக ஸ்ரீரங்கம், திருமலை, காஞ்சீபுரம், திருநாராயணபுரம், புருஷோத்தமம் (புரி ஜகந்நாத சேஷத்ரம்), பாண்டூரங்கம் போன்ற பலவும் உள்ளன. ஆங்காங்கு உள்ள எம்பெருமானை, அவனுடைய உத்ஸவத்தின்போது வணங்கவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அந்தந்த திவ்யதேசங்களுக்குப் பலரும் செல்கிறார்கள். இவ்விதம் யாத்திரை செல்வோர்களுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளின் பாததூளிகளால், இந்தப் பூமண்டலமே தூய்மையாகிறது. அவர்கள் இப்போது திருக்காவேரியால் சூழப்பட்ட இந்த திவ்யதேசத்தில் உள்ளனர். அவர்களுக்கும் ஆதிசேஷன், ஸேனைமுதலியார், கருடன் முதலான நித்யஸூரிகளுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. அவர்கள் அனைவராலும் போற்றப்படுபவர்களாகவும், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாதவர்களாகவும், தங்களுடைய குலத்திற்கு ஏற்ற ஞானம் கொண்டவர்களாகவும், தங்களுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமும் குணங்களும் கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர். எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள ப்ரக்ருதி என்னும் பெரும் சுழலில் அகப்பட்டவர்களாக வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் உரைப்பவர்களை, மதம் கொண்ட யானைகள் வாழைமரத்தைச் சாய்ப்பது போன்று, இவர்கள் எளிதாக வீழ்த்துகிறார்கள். இவர்கள் இப்போது மோக்ஷ மார்க்கத்தை விரும்பியபடி உள்ளனர். இவர்கள் அனைத்து திசைகளுக்கும் ஒளிரும் இரத்தினங்களாகவும், உபநிஷத்துக்களில் பொதிந்துள்ள ஆழ்பொருள்களை மற்றவர்களுக்கு விளக்கவல்ல ஆசார்யர்களாகவும் உள்ளனர். இவ்விதமாக அனைத்து கலைகளிலும் தெளிந்த இவர்களால் நான் (ஸூத்ரதாரன்) இப்போது உத்தரவிடப்பட்டுள்ளேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 12)

21. நிர்விகாரமாகையாவது அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே
ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “அம்ருதாஷ்டரம் ஹர:”, “ஆத்மா சுத்தோஷ்டர:” என்று, அஷ்டர சப்தவாச்யமான வஸ்துவாகையாலே, சுஷணசுஷரண ஸ்வபாவமாகையாலே சுஷர சப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைக ரூபமாயிருக்கை. ஆகையிறே “அவிகார்யோயம்” என்று கீதோபநிஷதாசார்யன் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - அதாவது, ச்வே. (1-10) - அம்ருதாஷ்டரம் ஹர: - மரணம் அற்றவன், அழிவற்றவன், மாற்றம் அற்றவன் - என்றும், ஸ்ரீவராஹபுராணம் (2-13-17) - ஆத்மா சுத்தோஷ்டர: - ஆத்மா தூய்மையானவன், மாற்றம் அற்றவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்வானவன் “அஷ்டரம்” என்ற சொல் முலம் கூறப்படுகிறான். ஆனால் அசித்தானது ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறியபடி உள்ளதால் “சுஷரம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் உள்ள அசித் போன்று மாற்றம் அடையாதவனாக ஆத்மா உள்ளதால், அவன் எப்போதும் ஒரே போன்று உள்ளான். இதனால்தான் கீதையில் (2-25) - அவிகார்யோயம் - ஆத்மா மாறுபாடு அடையாதவன் - என்று கீதாசார்யன் கூறினான்.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்னி, ஜலம், வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷிப்பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – ஏவம் ப்ரகாரமாகையாலே, ச்சேத்யாதி விஸஜாதீயமாயிருக்கும் என்கிறார் மேல், (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மா உள்ளதால், ஆத்மாவானது மாறுபாடுகள் அடையத்தக்க வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக இருப்பதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “இப்படி” என்று அவ்யக்தத்வாதிகள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிர்விகாரத்வமாத்ரத்தையாதல். (சஸ்த்ரம், அக்நி) இத்யாதி. அதாவது சஸ்த்ராக்ந்யாதிகள் ச்சேதந தஹநாதிகளைப் பண்ணும்போது தத் தத் வஸ்துக்களிலே வ்யாபித்துச் செய்ய வேண்டுகையாலும், ஆத்மா ஸர்வாசித் தத்வ வ்யாபகனாகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் அத்யந்த ஸுசுக்ஷ்மபூதனாகையாலும்; வ்யாப்யமாய் ஸ்தூலமாயிருக்கிற இவை வ்யாபகமாய் ஸுசுக்ஷ்மமான ஆத்ம வஸ்துவை வ்யாபித்து விகரிப்பிக்க மாட்டாமையாலே, சஸ்த்ராக்நி ஜல வாதாதபாதிகளாலே வரும் ச்சேதந தஹந க்லேதந சோஷணங்களுக்கு அநந்ஹமாயிருக்குமென்கை. “நைநம் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: | ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத:”, “அச்சேத்ய: அயமதாஹய: அயம் அக்லேதய: அசோஷ்ய ஏவ ச | நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணு: அசலோயம் ஸநாதந:” என்று அருளிச் செய்தானிறே.

விளக்கம் – “இப்படி” என்று அவ்யக்தம், அசிந்த்யம், நிரவயவம், நிர்விகாரம் ஆகிய நான்கையும் விளக்குகிறார். அம்பு, அக்னி போன்றவை அந்தந்த பொருள்களை அழிக்கும்போது, அந்தந்த பொருள்களில் புகுவதால் மட்டுமே அழியும்படியாகச் செய்ய இயலும். ஆத்மா அனைத்து அசித் வஸ்துகளில் புகுந்தபடி உள்ளதால் அவற்றைக் காட்டிலும் மிகுந்த ஸுசுக்ஷ்மமாக உள்ளவன் ஆவான். அம்புகள், அக்னி, நீர், காற்று போன்றவை ஆத்மாவால் நிரப்பப்பட்டதாலும், ஸ்தூலமாக

உள்ளதாலும், இவை தங்களுக்குள் பரவி உள்ள ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மாவை உட்புகுந்து மாற்றம் அடையச் செய்ய இயலாது; ஆகவே அவற்றால் ஏற்படுகின்ற வெட்டுதல், எரித்தல், நனைத்தல், உலர்த்தல் போன்றவற்றுக்கு ஆத்மா ஏற்றவன் அல்லன். இதனைக் கீதையில் (2-23) – நைநம் சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: | ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந சோஷயதி மாருத: - இந்த ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டுவதில்லை, அக்னி எரிப்பதில்லை, தண்ணீர் நனைப்பதில்லை, காற்று உலர வைப்பதில்லை – என்றும், கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயமதாஹய: அயம் அக்லேதய: அசோஷய ஏவ ச | நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணு: அசலோயம் ஸநாதந: - இந்த ஆத்மா வெட்டப்பட இயலாதவன், எரிக்கப்பட இயலாதவன், நனைக்கப்பட இயலாதவன், உலர்த்தப்பட இயலாதவன், நித்யமானவன், எங்கும் நிறைந்துள்ளவன், நிலையாக உள்ளவன், சாச்வதமானவன் - என்றும் கூறினான் அல்லவோ?

23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்றார்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி, நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பரிணாமித்வம் கொள்ளுகிற ஆர்ஹதமதம் அயுக்தமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாத ஆத்மாவிற்கு அளவைக் கூறுகின்ற ஜைனமதமானது யுக்திக்கு ஏற்றது அல்ல என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆர்ஹதராகிறார் ஜைநந். அவர்கள் “பாதே மே வேதநா” இத்யாதி ப்ரகாரேண ஆபாதகூடம் தேஹத்திலுண்டான துக்காத்யநுபவம், ஆத்மா தேஹ பரிமாணனல்லாதபோது கூடாது; ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மாநுகுணமாகப் பரிஶ்ரஹிக்கும் கஜ பிபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து, தத் தத் தேஹ பரிமாணனாயிருக்குமென்றிறே சொல்லுவது. அதை அருளிச் செய்கிறார் (தேஹ பரிமாணனென்றார்கள்) என்று.

விளக்கம் - ஆர்ஹதர் என்பது ஜைனர்களைக் குறிப்பதாகும். “அவர்கள், பாதே மே வேதநா - எனது கால்கள் வேதனை அளிக்கிறது - என்பது போன்றவற்றால்

கால்கள் தொடக்கமாக சரீரத்தில் ஏற்படும் அனைத்து துன்ப அனுபவங்களும், ஆத்மாவானது சரீரத்தின் அளவு கொண்டவனாக இல்லையென்றால் ஏற்படாது. ஆகவே ஆத்மாவானது தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப எடுக்கின்ற யானை, ஏறும்பு முதலான சரீரங்களுடைய அளவுக்கு ஏற்றதான அளவை எடுத்து, அவற்றுக்குள் புகுந்து, அந்தந்த சரீரங்களுக்கு ஏற்றபடியான அளவுடன் இருக்கும்” என்கிறார்கள். இதனையே இங்கு கூறினார்.

24. அது ச்ருதி விருத்தம்.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தை மறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அது ச்ருதி விருத்தம்) என்று. இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதையான ச்ருதியேதென்னில்; “அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:” என்று, ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்வ ப்ரதிபாதிகையான ச்ருதியாகவேணும்; “தேஹ பரிமாணன் என்கிற பக்ஷம், ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற ச்ருதியாலே பாதிதம்” என்று இவர் தாமே தத்வசேகரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. “ஏஷோணுராத்தமா”, “வாலாக்ரசத பாகஸ்ய” இத்யாதி ச்ருதிகளும், தேஹ பரிமாண பக்ஷத்துக்கு பாதிக்களாகையாலே அவற்றையும் இவ்விடத்திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தானது ச்ருதிகளுக்கு முரணானது ஆகும் என்கிறார். இவ்விதம் இவர் உரைப்பதற்கு ஆதாரமான ச்ருதி எது என்றால், அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: - ஆத்மா மரணம் அற்றவன், மாறுபாடு அற்றவன் - என்று ஆத்மாவின் மாறுபாடு அற்ற தன்மை வெளிப்படுத்துகின்ற ச்ருதியாகவே இருக்க வேண்டும். “ஆத்மா சரீரத்தின் அளவு கொண்டவன் என்ற கருத்தானது, ஆத்மா மாற்றம் அடையாதவன் என்ற ச்ருதியால் தள்ளப்படும்”, என்று இவரே தத்வசேகரத்தில் அருளிச்செய்தார். மேலும், ஏஷோணுராத்தமா - இந்த ஆத்மா அணு அளவே உள்ளவன் - என்றும், வாலாக்ரசத பாகஸ்ய - நெல்லின் நுனியை

நூறுபாகமாக வெட்டினால் வரும் ஒரு பாகத்தின் அளவு கொண்டவன் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களையும் இந்த இடத்தில் சிலர் கூறுவார்கள்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 281)

4-5-9 வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணீன் கீழ்த்
தானத்தும் எந்திசையும் தவிராது நின்றான் தன்னை
கூனற்சக்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக்கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறுண்டே

பொருள் - ஸ்வர்கலோகத்திலும், அதற்கும் மேலே உள்ள மற்ற லோகங்களிலும், பூமியிலும், பூமிக்கும் கீழே உள்ள பாதாள லோகங்களிலும் எட்டு திசைகளிலும் உள்ள அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்பவன்; வளைந்தும் அழகாகவும் காணப்படுகின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கைக் கொண்ட விசாலமான திருக்கரங்கள் கொண்டவன்; குடக்கூத்து ஆடியவன்; நித்யஸூரிகளுடைய தலைவன்; இப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்து கவி இயற்றும் தகுதி கொண்ட எனக்கு நிகரானவர்கள் இனி யாரும் உள்ளனரோ?

அவதாரிகை - “அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ?” என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அனுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்; முக்தர், “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராசரபாராசர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகி

பகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராசர பகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீசௌநக பகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரனை எங்கும் புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ என்கிறார்.

விளக்கம் – “அவனுடைய எங்கும் பரந்து நிற்கும் தன்மை மற்றும் அவதாரங்கள் குறித்துக் கவி பாடவல்ல எனக்கு நிகரானவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரோ?” என்கிறார். நித்யஸூரிகள், தாங்கள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள விஷயத்தின் இனிமை காரணமாக வேறு எதனையும் அறியமாட்டார்கள்; முக்தர்கள், சாந் (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் – இந்தச் சரீரத்தை நினைவில் கொள்ளாமல் எங்கும் ஸஞ்சரிப்பார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தில் தாங்கள் இருந்தது குறித்து ஞாபகம் இன்றியே இருப்பார்கள் என்பதால், அவர்களும் நித்யஸூரிகள் போன்றே ஆவர்; இந்தப் பூமியில் உள்ள பராசரர் போன்றவர்கள், அவரவர்களுடைய செயல்களில் மண்டி நிற்பார்கள்; வால்மிகீ மஹரிஷியானவர் இராமவதாரம் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாமல் இருப்பார். பராசரரும் வேதவ்யாஸரும் க்ருஷ்ணாவதாரம் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியமாட்டனர்; சௌநக பகவான் அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி இருப்பார்; அவர்கள் போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்து நிலைகளிலும் அவனைக் குறித்துக் கவி பாடப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பானவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ? என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானத்தும்) ஸ்வர்க்கத்திலும். (வானத்துள்ளும்பரும்) அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். (மண்ணுள்ளும்) பூமியிலும். (மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்) கீழிலுண்டான பாதாளாதிகளிலும். (எண்திசையும்) எட்டுத் திக்கிலும். (தவிராது நின்றான் தன்னை) அவ்வவ தேசங்களிலும், அவ்வவ தேசவர்த்திகளான தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்களிலும், கடல்கோத்தாற்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணு த்ரவ்யங்களிலும் விபு த்ரவ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா சரீரமெங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டான்; விபுவான ஆகாசத்துக்கு

நியந்த்ருதயா வ்யாப்தியில்லை. அதவா, (வானத்தும் இத்யாதி) ஸ்வர்க்காதி உபரிதந லோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (வானத்தும்) - ஸ்வர்க்கத்திலும். (வானத்துள்ளும்பரும்) - அதனைக் காட்டிலும் பெரியதாக உள்ள மஹர்லோகம் போன்றவற்றிலும். (மண்ணுள்ளும்) - பூமியிலும். (மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும்) - கீழே உள்ளதான பாதாளம் போன்றவற்றிலும். (எண்திசையும்) - எட்டுத்திசைகளிலும். (தவிராது நின்றான் தன்னை) - அந்தந்த இடங்களிலும், அந்தந்த இடங்களில் வசிக்கின்ற தேவர்கள் முதலான அனைத்து வஸ்துக்களிலும் ஸமுத்ரம் வ்யாபித்து நிற்பது போன்று, ஒரேவிதமாக வ்யாபித்து நின்று பூர்ணமாக உள்ளவனை. இதன் மூலம், அணு அளவே உள்ள வஸ்துக்கள் மற்றும் எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறப்பட்டது; எப்படி? அணு அளவே உள்ள ஆத்மாவானது சரீரம் முழுவதிலும் வ்யாபித்து நிற்பதில்லை; எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆகாசத்திற்கு அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை இல்லை. அல்லது “வானத்தும்” என்பதற்கு “ஸ்வர்கம் முதலான லோகங்கள் மற்றும் அதற்குள்ளும் மேலேயும் உள்ள நான்முகன் போன்றவர்களிலும்” என்றும் பொருள் கூறலாம் .

வ்யாக்யானம் - (கூனல் சங்கத் தடக்கையவனை) இப்படி எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதர்த்தங்களோடு ஒக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பதுதான் இதர ஸஜாதீயனோயோ? எனில்; “ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்கு வைத்திங்குப் பிறந்து” என்கிறபடியே தன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டாயிற்று. “ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்க சக்ர கதாதர” என்று சொல்லும்படியாயிற்று. (கூனல் சங்கம்) “ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்” என்கிற இளையபெருமாளைப்போலே பகவதநுபவத்தாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்வீகரித் திருக்கை. வாயது கையதாக அனுபவிக்கிறவனே. (தடக்கையவனை) உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினாலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிருக்குமாயிற்று. (குடமாடியை) எங்குமொக்க வ்யாபித்து நின்றார்போலே, ஒருராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி.

சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். (வானக்கோணை) ஒருரளவன்றிக்கே ஒரு நாட்டுக்காகக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறபடி. (கவி சொல்லவல்லேற்கு) இப்படியிருக்கிறவனை எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு. (இனிமாறு உண்டே) “அகல்வானம்” என்று விசேஷிக்க வேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

விளக்கம் - (கூனல் சங்கத் தடக்கையவனை) - இப்படியாக அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும் அவன், தன்னால் வ்யாபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சமமாக வந்து அவதரிப்பதைக் கூறுகிறார். இவ்விதம் அவதரிப்பது என்பது இந்த லோகத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட சரீரத்துடனோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த லோகத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லாதபடியான உருவ அமைப்பு மற்றும் திருமேனியை மற்ற ஜாதியாகக் கொண்டு அவதரிக்கிறான். ஸ்ரீமத் பாகவதம் - ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்க சக்ர கதாதர - தேவர்களின் தலைவன்! சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக அவதரித்தாய் - என்பதாக உள்ளான். (கூனல் சங்கம்) - அயோத்யாகாண்டம் (4-42) - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாளீநம் - அஞ்சலி செய்தபடி வணங்கி நிற்கின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள லக்ஷணன் போன்று, பகவத் அனுபவத்தால் விளைந்த மகிழ்வு காரணமாக வளைந்தபடி உள்ள சங்கு. ஆனால் பாஞ்சஜந்யத்திற்கு பகவத் அனுபவம் உள்ளதா என்றால், வாயும் கையுமாக அதனை அனுபவிக்கிறான் அல்லவோ? (தடக்கையவனை) - இரண்டு விபூதிகளும் வந்து இவன் திருக்கரத்தில் ஒடுங்கினாலும், இவனுடைய திருக்கரத்தின் அளவு அதிகமாகவே மீதம் உள்ளது. (குடமாதியை) - எங்கும் ஒரே போன்று தன்னைக் காணும்படியாகக் குடக்கூத்து ஆடினான். குடக்கூத்து என்பது அனைத்துவிதமான லீலைகளுக்கும் ஒரு அடையாளம் மட்டும் ஆகும். (வானக்கோணை) - ஓர் ஊர் அல்லாமல் பரமபதம் என்ற நாடு முழுவதும் தன்னைக் காணும்படியாகக் காட்டிக் கொடுப்பவன். (கவி சொல்லவல்லேற்கு) - இவ்விதம் உள்ளவனை, அனைத்து நிலைகளிலும் புகுந்து கவி உரைக்கவல்ல எனக்கு. (இனி மாறு உண்டே) - “அகல் வானம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுமோ? இரண்டு விபூதிகளிலும் ஒப்பானவர்கள் இல்லை.

4-5-10 உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும்
கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான் தன்னை
வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன் அடியார்க்கும் இன்பமாரியே

பொருள் - “ப்ரளய ஆபத்து காலத்தில் பாதுகாப்பாகத் திருவயிற்றில் வைத்தும், அதன் பின்னர் அதனை வெளியே உமிழ்ந்தும், அதன் மீது கொண்டுள்ள பற்றுதல் போகும்படியாக த்ரிவிக்ரமாக நின்று அளந்து தனது திருவடிகளின் கீழே வைத்தும், அவாந்தர ப்ரளய காலத்தில் வராஹனாக நின்று எடுத்தும், இலங்கைக்குச் செல்லும் முன்பாகக் கடற்கரையில் கிடந்தும், இலங்கையில் யுத்தத்தை முடித்த பின்னர் தேவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி நின்றும், மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்து பட்டாபிஷேக திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தும், எப்போதும் பூமியுடன் சேர்ந்து நின்று அரசாட்சி செய்தும்”, என்பதாக உள்ள பல நேரடியான செயல்களைக் கண்ட பின்னர், “இந்த லோகம் முழுவதும் தனக்கே உடைமை ஆகும்” என்று நிலை வெளிப்படும்படியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என அறியலாம். இப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்து மேன்மையானதும், அனைவரும் கற்கலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய தமிழ் ப்ரபந்தத்தை இயற்றுவதற்கான புண்ணியத்தைச் செய்தேன். இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்தமானது பாகவதர்களுக்கு இன்பம் அளிக்கின்ற மேகமாக உள்ளது.

அவதாரிகை - அவன் சேஷ்டிதங்களடங்க என் சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கவி பாட வல்லேனாய், ப்ராப்த விஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய லீலைகளும் எனது சொற்களில் அடங்கும்படியாகக் கவி பாட வல்லவனாக, அடையப்படவேண்டிய விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் வாக்கு கொண்டு கைங்கர்யம் செய்வது மட்டும் அல்லாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆனந்தம் ஏற்படுத்த வல்லவனாகவும் உள்ளேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்டும்) ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும். (உமிழ்ந்தும்) திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டும். (கடந்தும்) மஹாபலி போல்வார் பருந்து இறாஞ்சினாற்போலே பறித்துக் கொண்டால், எல்லை நடந்து மீட்டும். (இடந்தும்) ப்ரளயங் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே செல்ல முழுகி எடுத்துக் கொண்டு ஏறியும். (கிடந்தும்) “பாஹும்புஜக போகாபமுபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யேம மஹோததே” என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒரு கடல் ஒரு கடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. (நின்றும்) “அவஷ்டப்யச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம்” என்று நின்று நிலை. (கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்) “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்றிருந்த இருப்பாதல், சஷாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். (மணங்கூடியும்) - பதினோராயிரமாண்டு தன் படுக்கைப்பற்றான பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவனோடே கலந்தும். (கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி) ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங்கொண்டு, “இவனுக்கே சேஷம்” என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒரு சேஷத்ரத்தைத் திருத்துவது கமுகு வைப்பது, எருவிடுவதாய்க் க்ருஷி பண்ணாநின்றால், “இது இவனது” என்று அறியலாமிறே; “பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு” என்னக் கடவதிறே. (வண் தமிழ் நூற்க நோற்றேன்) திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன். வண்தமிழாவது உதாரமாயிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்த மாத்ரத்திலே ஸகல பலப்ரதமா யிருக்கை. அன்றிக்கே, பழையதாகச் செய்தவை இவர் பேச்சாலே இன்று செய்த செயல்போல் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. “சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்”. கண்டவாற்றாலென்று ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதிறே. (அடியார்க்கு இன்பமாரியே) ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடப் பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. (இன்பமாரி) இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால் இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனையிருக்கிறதோ என்கை. “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - (உண்டும்) - ப்ரளய ஆபத்தில் இந்த லோகத்தை தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தான். (உமிழ்ந்தும்) - திருவயிற்றில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலவாமல் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்து, தகுந்த காலத்தில் வெளியில் புறம்படும்படிச் செய்தான். (கடந்தும்) - மஹாபலி போன்றவர்கள், பருந்து தனது இரையை அபகரிப்பது போன்று, இந்தப் பூமியை அபகரித்ததால், எல்லை கடந்து சென்று மீட்டுக்கொடுத்தான். (இடந்தும்) - ப்ரளய நீரில் மூழ்கிய பூமியை, மஹா வராஹ அவதாரம் எடுத்து, அண்டத்தின் அடிவரை சென்று முழுகி , எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். (கிடந்தும்) - யுத்தகாண்டம் (21-6) - பாஹும்புஜக போகாபமுபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம் ப்ராங்குமக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யேம மஹோததே - தீயவர்கள் அனைவரையும் அழிக்கின்ற இராமன், பாம்பின் உடல் போன்றுள்ள தனது திருக்கரத்தை, தனக்குத் தலையணையாக வைத்தபடி, கிழக்கு முகமாகத் தனது திருக்கரத்தைக் கூப்பியபடி ஸமுத்திரத்தை நோக்கி சயனித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் கிடந்த அந்த நிலையைக் கண்டு இலங்கை அஞ்சும்படியாகவும், ஒரு ஸமுத்ரம் மற்றொரு ஸமுத்ரத்துடன் சீறியபடி உள்ளது போன்றும் கிடந்தான். (நின்றும்) - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (19-25) - அவஷ்டப்பயச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம் - கம்பிரமாகத் தனது வில்லை எந்தியபடி நிற்கும் இராமனைத் தாரை கண்டாள் - என்றபடியாக நின்ற நிலை. (கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்) - அயோத்யாகாண்டம் (99-25) - உடஜே ராமமாஸீநம் - பர்ணசாலையில் ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த இராமன் - என்று அமர்ந்திருந்த நிலை. அதாவது சடித்ரியர்களுக்கே உரிய ஒப்பனையுடன் பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் இருந்த நிலை. (மணங்கூடியும்) - பதினோராயிரம் ஆண்டுகள் தன்னுடைய சீதனமாகிய பூமியைப் பாதுகாத்தபடி இருந்த காரணத்தால் அவள் இராமனை அணைத்தபடி இருக்க, அவளுடன் கலந்து இருந்த நிலை. (கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி) - எந்தவிதமான ப்ரமாணங்கள் மூலமும் அறியவேண்டிய அவசியம் இன்றி, அநாதிகாலமாக இருந்து வருகின்ற அனுபவங்கள் மூலமாக, “நாம் இவனுக்கே அடிமை” என்று அறியும்படியாக உள்ள நிலை. ஒருவன் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்தை விவசாயம் செய்யும்விதமாக திருத்துதல், கமுகு வைத்தல், எரு இடுதல், உழுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்யும்போது, “இந்த நிலம் இவனுக்கு உடைமையானது போலும்” என்று அறியலாம் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-3-5) - பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு - என்பது

காணலாம். (வண் தமிழ் நூற்க நோற்றேன்) – திருவாய்மொழியைப் பாடுவதற்கான பாக்கியத்தை அடைந்தேன். “வண்தமிழ்” என்றால் “தாராளமாக இருத்தல்”; அல்லது, இவன் முன்பு செய்த லீலைகள் அனைத்தும், இவருடைய சொற்கள் காரணமாக, இக்காலத்தில் செய்தது போன்று இருத்தல், பாலகாண்டம் (4-7) – சிரநிர்வருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம் - முன்பு நடந்தபோதிலும் இப்போது நேரில் காண்பது போன்று உள்ளது - என்பது காணலாம். பாசுரத்தில் “கண்டவாற்றால்” என்பது நேரடியாகக் காண்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது. (அடியார்க்கு இன்பமாரியே) - ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவி பாடப்பெற்றதால் மட்டுமோ இவ்விதமாக உள்ளது? அல்ல; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இது ஆனந்தக்கடலில் முழுகும்படிச் செய்வதாகவும் உள்ளது. (இன்பமாரி) - இன்பத்தை ஏற்படுத்துகின்ற மேகம். இது மற்றவர்களுக்கும் எனக்கு உள்ளதைப் போன்றே உள்ளது. திருவாய்மொழி (9-4-9) – தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் - என்பது காணலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 27)

4. சாந்தானந்த மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத் யத்புதம்

யாந்யந்யாநி யதாஸுகம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாநி

ஆஹூ: ஸ்வைரநுரூப ரூப விபவைர் காதோப கூடாநி தே

பொருள் - பசி முதலான ஆறுவிதமான தாழ்வுகள் அற்றதாகவும்; ஆனந்தமயமாகவும்; மிகவும் உயர்ந்ததாகவும்; பெரியதாகவும்; மற்றவர்களை உயர்த்துவதாகவும் உள்ளதால் ஸ்ரீஹரியின் ஸ்வரூபமானது ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது. அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அந்த ஸ்ரீஹரிக்கு மிகவும் ப்ரியமானதாகவும், கண்களால் கூடியதாகவும், ப்ரஹ்மம் என்ற சொல்லால் கூறப்படுவதாகவும், மிகவும் அற்புதமானதாகவும் ஒரு ரூபம் உள்ளது. தனது விருப்பத்தின்படி லீலைகள் செய்தபடி உள்ள பகவானுக்கு இது போன்று பல ரூபங்கள் உள்ளன. அந்தந்த ரூபங்கள் அனைத்துமே உனக்கு (பெரியபிராட்டி) மட்டுமே உரியதாகவும் ஏற்புடையதாகவும் இருந்தபடி, உன்னால் அனைத்துக் கொள்ளப்பட்டதாக ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (சாந்தானந்த மஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:) - சாந்தி என்றால், “அசநாயா அபிபாஸே ச சோக மோஹௌ ஜரா ம்ருதீ: ஷடூர்மிபிர் விசுத்தா: - பசி, தாகம், சோகம், மயக்கம், வயோதிகம், மரணம் ஆகியவை ஆறு

ஊர்மிகள் எனப்படும் - என்று ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டது போன்றுள்ள ஆறு ஊர்மிகள் அற்றதாக பகவானுடைய ஸ்வரூபம் உள்ளது. மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-11) - அபகூய விநாசாயாம் பரிணாமர்க்தி ஜந்மபி: | வர்ஜித: சக்யதே வக்தும் யஸ்ஸதா அஸ்தி இதி கேவலம் - தேய்தல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், பிறத்தல் என்பது போன்றவை அற்றவனாகவும், எப்போதுமே உள்ளவன் என்பதாகவும் கூறப்படுபவன் பகவான் ஆவான் - என்று பராசர ப்ரஹ்மரிஷியால் வெளிப்படுத்தப்பட்டபடி, ஆறுவிதமான மாற்றங்கள் அற்றதாகவும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் உள்ளது. (ஆநந்த) - ஜ்ஞாநாநந்தமயம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மா - எந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆனந்தமயமாக உள்ளது. “ஆனந்தமய ரூபமாக உள்ளது” என்றால், அனுபவிக்கும்போது சுகமாக உள்ளது என்று பொருள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்